

Mizser Attila

bizonytalan távozóknak

az út már volt és azt amit egyszer
álmodban bóklásztál be a helyét
most szemeddel szántod át és nehéz
bús lógó zsebbel ugyanott fekszel

vállad leesve a zakószabás
nem ismerős forma régi-rajtad
a bélés bolyhos mellénye nyamvadt
ám jó fantáziával van hatás

ha úgy akarod hogy így képzeljem
akkor visszahívlak este – rendben? –
mondom majd színlelve hidd el becsszó

történet ez a tulajdon részed
ugyan egyszerű bagatell múltó
de alapjában mégis a véged

Egy nívótlan szonett a nívós Anikónak

Nem kell már túl sok se túl kevés

egy hamisítatlan ékszerész
aki tudja hol feszül
ha a foglaltakba brill kerül

ennyi kell pont aki érti még
a kecec razzia semmiség
ha munkál a mély ott legbelül
nem térkép lesz ahol elterül

a táj hatálya majd véget ér
csak a hólyag feltör tyúkszemünk
stigmázza azt mi még meg se szünt

mint séma a sétán visszatér
és ennyi marad az annyiból
hülye vég és döccen Anni-kó

p.s.

ó hogy utálok szonettet írni
tizennégy sor és száznegyven szótag
minden bizonnal pont ennyi fórt ad
ha hagyod majd a formára bízni

bazi nagy szíved (írjuk melónak)
úgyis prima és rögtön egy sornyi
vagy legyen kettő még dauerolni
sem kell és felesleges a sósav

kávét ide állni hintaszékben
röhögni csak a rímeltetésen
hogymennyire unom ezt a strófát

megannyi szonett sok süket szót ad
meg más versek na meg a prózák
de az utolsó sort most kivégzem